

גניבת האגף

רעיון אחד, בהיר ומתומצת, 'קוריץ און שארף', מתוך משנת קודשם של רבותינו הקדושים זי"ע על פרשת השבוע, מוגש בשפה קלה ומובנת לכל אחד

המלחמה הגדולה - הגוף מול הנשמה!

{במשנת כ"ק מרן מהר"י זי"ע, הבינה והברכה עמוד רנה}

דרך, כדי לאפשר את קיום התפילה והלימוד למרות הקשיים. אבל יש עוד דרך מופלאה, נעלית ונשגבה יותר, שאם היא תצליח, לא רק שהיא תוכל להכניע ולנצח את הגוף הממרה, אלא גם תזכה להפוך אותו, את הגוף עצמו, לחייל נלהב מן המניין. כלומר: יש דרך לזכך את החומר כל כך, עד שהיא מעצמה תרצה לגרום נחת רוח לבוראה.

"אמנם עבודת האדם היא להתגבר על יצרו ולדחות את כל המניעות שמצד הגוף ולקיים את המצווה בשלימות, אבל תכלית ושלמות העבודה היא, שהאדם ירגיל את עצמו בעבודת השי"ת, עד שיזדכך חומריו באופן שגם הגוף יתאוה וישתוקק לעשות את רצון השי"ת כמו הנשמה".

זוהי, כמובן מדריגה של צדיקים. אנו מוצאים אותה אצל דוד המלך, שהעיד על עצמו: 'צמאה לך נפשי כמה לך בשרי', וכפי שפירשו במדרש: 'כשם שנפשי צמאה לך, כן רמ"ח איברים שיש בי צמאים לך'. זוהי מדריגה כה נפלאה וכה נאצלת, שכאשר האדם זוכה לה, אזי תאוותו ותשוקתו להקב"ה כה גדולה, עד שאין לתאר ואין לשער!

"כאשר האדם השיג את המדריגה הנעלית של 'כמה לך בשרי', שגם הגוף משתוקק ומתאוה להשי"ת כמו הנשמה, אזי תאוותו ותשוקתו להשי"ת גדולה כל כך, שאין לתאוה ותשוקה כזו שום אח ורע ושום דמיון בעולם כולו".

אבל גם עבור האדם הפשוט ישנה עצה שתקדם אותו במעלה המדריגה הנשגבה הזאת, והיא: להמליך את הבורא על רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, מיד כשהאדם מתעורר משנתו. כיצד? הוא מקבל על עצמו עול מלכותו יתברך כפשוטו!

"על ידי שהוא מקבל על עצמו עול מלכותו ית"ש מיד בהשכמת הבוקר, הוא ממשיך על עצמו קדושה המסייעת בידו במשך היום לעשות את רצון השי"ת ולהתגבר על המניעות שמצד הגוף. וכשיתמיד בכך, יזכה לקדש רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, עד שגם הגוף ישתוקק ויתאוה לעשות את רצון השי"ת כמו הנשמה".

כל אימת שהאדם חי עלי אדמות, מתנהלת לה מלחמה כבירה בין שתי כוחות מרכזיים בתוכו: הגוף, והנשמה. או יותר נכון: הגוף מול הנשמה - הנשמה שהיא חלק אלוך ממעל, מושכת את האדם כלפי מעלה אל שורשה הרוחני, ואילו הגוף, החומר העכור, מושך אותו לצד שכנגד.

המלחמה הזאת מתנהלת כל העת בלי הרף, והיא משפיעה מאוד על התנהלותו הרוחנית של האדם. לכן, אנחנו רואים לפעמים כיצד התלהבות גדולה שהיתה בקרבנו לקראת מצווה מסויימת, במיוחד מצווה הבאה מזמן לזמן, נכבית לפתע כשמתקרב זמן קיומה. יכול יהודי להתכונן לקראת מצוות החג הבא עליו לטובה, ללמוד ולהיטהר, וכשמגיע הרגע הנכסף הוא חש כיצד הרגש הפנימי חלף-הלך לו.

זוהי, כמובן, תוצאה ישירה של מלחמת הגוף והנשמה. כי כשהנפש לבדה עוסקת בהכנה למצווה, הנשמה מציתה בלבו אש גדולה, ואילו בהגיע עת קיום המצווה על ידי אברי הגוף, הגוף אומר את שלו, ומנסה לכבותה.

"מאחר שהנשמה היא חלק אלוך ממעל, וכל דבר שואף למקומו ושרשו, על כן היא משתוקקת כל כולה לעשות את צו השי"ת, ומשום כך, כל עוד שקיום המצווה הוא ברצון ובמחשבה בלבד, משתוקק האדם מאוד ולבו בוער בקרבו כאש לקיים את המצווה בשלימות הרצויה, אך כאשר האדם צריך לשתף את אברי הגוף שהם כלי המעשה, יש לו מניעות מצד הגוף שהוא חומר עכור".

כיצד מנצחים את המלחמה הגדולה הזאת?

קיימת הדרך הבסיסית והידועה, שהיא, לדחות את המניעות הבאות מצד הגוף, כפשוטו, ולעשות הכל כדי שלא ימנעו את מאווייה של הנשמה הטהורה. למשל: כשהגוף מנסה להחזיר מחשבות זרות לתוך מעשה המצווה, יש להתעלם מהן ולדחות אותן על הסף. או, למשל, כשהגוף מפיל על האדם עייפות וחולשה בבואו להתפלל או ללמוד, יש להתגבר עליהן בכל

[מומלץ מאוד ללמוד את אמרות הקודש במלואם בתוך הספר]

הרוצה לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון בשטיבלעך בעירו, נא לפנות אל העורך